

בלבביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - ברק - שבועות 30:49

שהברק מחד אותיות קרב, כלומר שהוא מגלה את הדבר הקרב ובא שבמת"ת זה גילוי התורה אור, אך אם לא מקבילים את התורה הברק נהפך לאותיות קבר. וכמבואר בחז"ל ששנותי ברק חרפי זה חץ שנעשה מהברק עצמו והוא יוצא והורג. והשורש לזה דכאשר קיבלו ישראל את התורה פסקה זוהמתן והם קיבלו תורת חיים שהיא עץ החיים, אך אם אין מקבלים את התורה חוזר הלהט התרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים, וזה הברק שהופך להיות מציאות של קבר, ולאחר שנקבר עצמותיו מרקיבין – רקב. ולפי המהלך של שם תהא קבורתכם, מבואר במדרש דקאי על יום הדין הגדול והנורא, ושורש הדין הוא דין של אש, שמי שאינו ראוי נידון בברק של אש שהורג כחץ. א"כ לפי ב' המהלך כים מבואר דאם אין מקבלים את התורה, הברק הופך להיות קבר, רקב.

פי באור פניך נמת' לנו ה' אלקינו, תורת חיים, זהו שה' נגלה במת"ת כזקן מלא רחמים, אך תחילת האור פניך שנגלה להם בהיות הבוקר זה הברקים, וזה שורש הקירבה של הברקים. א"כ בעצם תפיסת הברק מתגלה גם האם מקבלים את התורה ומאידך מתגלה שאם לא אז הברק הופך להיות קבורתכם.

הברק כאשר הוא מתנוצץ, הוא אינו ממשיך להאיר אלא מתנוצץ לרגע אחד, למעלה מכך יש את הברק של כלי מלור טש שנותי [-משונן, מחודד] ברק חרפי, שהוא כן נמשך לזמן, אך גם הוא לאחר זמן שהכלי אינו מלוטש יורד ממנו הברק, אך למעלה מכך יש את אבן הברקת שהיא מאירה את הברק בתמדיות ללא הפסק, והברק שיש בה הוא אינו רק דבר המתלווה אליה במקרה, אלא הברק הוא עצם האבן [השם של כל דבר מראה את מהות הדבר בעצמותו].

מבואר בחז"ל שאבן הברקת היא כנגד שבט לוי, ולוי נקרא כך ע"ש הפעם ילנה אישי אלי (בראשית כט לד) ולכאורה זה סותר למה שנבאר, שהברקת היא לא דבר המתלווה לאבן אלא עצמות האבן, ושבט לוי נקרא ע"ש דבר המתלווה [כעין שם לווי] ולא שם עצם. אך בעומק הדברים משלימים זה את זה, לוי נקרא לוי לא מלשון שהוא דבר לווי, אלא שמו לוי כי זה מהותו ועצמיותו להיות דבר המתלווה, ולא רק כפשוטו מצד ילוה אישי אלי, אלא הם נקראים לוי כי הם עובדי ה' והם בעצמותם אינם אלא מתלווים אליו יתברך, וזה ההבדל היסודי בין שם לווי לבין שם תואר לוי, ששם לווי הוא לדבר שיש לו מציאות עצמית ויש לו תכונה המתלווה אליו שעליה חל השם לווי, אך שם תואר לוי כל עצמותם זה להתלוות

שורש המילה ברק נאמר במתן תורה ניהי ביום השלישי ביה' הפקר ניהי קלת וברקים (שמות יט טז). ישנם כמה שורשים לברקים שהיו במת"ת, השורש הא' זה שמת"ת היה ביה' הפקר, ובהפוך אותיות זה ברק, וכמבואר במשנה ביומא (ג א) הרואה אומר, ברקאי - הבריק השחר, א"כ מה' בוקר עצמו התנוצץ הברק, אך זה מתגלה בכל בוקר ובוקר (וכלשון המשנה).

השורש היותר עמוק, שמהתורה עצמה התנוצץ הברק, על התורה נאמר הלא כה דברי פאש נאם ה' (ירמיה כג כט), ומהאש יוצאים ברקים כלשון הפסוקים (יחזקאל א יג - ומן האש יוצא ברק), לכן במת"ת שהיה גילוי של אש, ובעיקר אש רוחנית התנוצצו ממנה ברקים.

ביתר עומק, התורה נקראת אור, פי גר מצנה ותורה אור (משלי ו כג), והברק הוא מתנוצץ מהדבר שעתיד להתגלות, ובמת"ת נאמר ה' מסיני פא ונר משיעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרובת קדש (דברים לג ב), א"כ הברק הוא מתנוצץ כבר לפני הגלוי של מת"ת מהאור עצמו שנגלה לה לאחר מ"כ במת"ת. וזה רמז במילה ברק, בא רק, כלומר דכאשר מאיר האור יש גלוי שלם, אך קודם לכן בא רק חלק קטן מהאור, וזה בא רק, אכין ורקין מעוטין הם, האור בא במקצת.

ביתר הרחבה, בכללות ממש גילוי הברק בא מיסוד האש, [ובפרטות יותר, הברק הוא צירוף של אש ומים, ודוגמא לכך נתחדד בראשונים שהגשם שהוא מים בא אחרי הברק]. אך יש גילוי נוסף לברק, באבני החושן אדם פטצה וברקת (שמות כח יז), ומבואר בראשונים שברקת מלשון ברק, כיון שהיא אבן שמתנוצצת ומבריקה. ויש שורש נוסף יסודי למציאות הברק, נאמר בשירת האזינו שנותי ברק חרפי (דברים לב מא), וביארו הראשונים דחרב כאשר היא מלוטשת יש עליה ברק מעין נוגה וכעין אבן טובה, וביתר דיוק ישנו ברק נוסף על החרב שהוא משורש של להט התרב המ' תהפכת (בראשית ג כד) שהברק מתנוצץ על החרב מכח התלהטות החרב.

השורש הפנימי של הדברים, יש ברק שהוא שורש של חיים, ויש ברק שהוא שורש של מות, במתן תורה בכללות נאמר (שבת פח.) אם מקבלים אתם את התורה מוטב – כלומר מקבלים תורת חיים, ואם לאו שם [וי"ג פה] תהא קבורתכם. ויש ב' מהלכים היכן הוא מקום הקבורה, לפי המהלך של פה תהא קבורתכם שהם יקברו תחת ההר עומק הענין הוא,

לקב"ה, ובמדריגה התחתונה זה ילוה אישי אלי. ולפי"ז מובן בדיוק מדוע שבט לוי מקביל לאבן ברקת, דברק שהוא מסתלק מייד א"א לומר שעצמותו היא ברק אלא הוא רק דבר המתלווה, משא"כ אבן ברקת הברק שמתגלה בה, זה מכח שהיא מתלווה למדריגה שלמעלה ממנה ולכן היא מבריקה, כך שבט לוי הם מתלווים אליו יתברך, שהוא ית' נקרא **אור** א"ס, והברק שמאיר בהם הוא מאורו יתברך.

כך גם במתן תורה, יש את הברק שמאיר מצד בהיות ה**בוקר**, שהוא מסתלק מייד, ויש את הברקים שיצאו מהאש, אך גם הם מסתלקים, ויש את השורש לברקים שמאירים מכח המסיני בא, מהביאה של הקב"ה, והברק הזה יסודו משורש הדביקות באור הגמור, הברק הזה הוא ברק קבוע, וזה ההארה של אבן ברקת שהיתה מאבני האפוד. הברק שמאיר לרגע ומסתלק, כאשר הוא מסתלק הוא מגלה מציאות של מוות בעצם הסתלקותו, דוגמא לברק שמסתלק שמגלה מציאות של מוות, מצינו בגמרא בב"מ (עח.) בהמה שהבריקה, שלחך לישנא בגמ' זה מכת ברק שעי"כ נסמאו עיניה, וסומא חשוב כמת [אף שזה נאמר לגבי אדם, אך בעומק שורשם חד] א"כ שורש המוות שלה זה מהברק, ובפרטות כמש"נ מהסתלקות הברק. במת"ת אם היה נשאר רק מציאות של ברקים ולא היה מתגלה לאחמ"כ מציאות האור שהוא שורש הברק, אז הברק היה מציאות של מוות. וכיון שהתגלה לאחמ"כ מציאות של אור זה הכי באור פניך נתת לנו תורת **חיים**, שזה התגלה כאשר אמרו רצוננו לראות את מלכנו, אבל כשהם אומרים דָּבָר אֲתָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵל דְּבָר עִמָּנוּ אֱלֹקִים פֶּן נָמוּת (שמות כ טז) הם נשארים בברקים בלי האור פניך שהוא שורש מקור הברק, זה השורש לאם אין אתם מקבלים את התורה.

ובעומק מה שקרן עור פְּנֵי מֹשֶׁה, וַיֵּרָאוּ מַגֵּשֶׁת אֱלֹהֵי זֶה מכח שאפי' את הברק הם כבר לא יכלו להשיג כי הוא הפך להם ל**קבר**, **רקב**, נתבאר א"כ שברק של חיים זה ברק שמצורף ומגלה את שורשו, וברק של מוות הוא מנותק מהשורש והוא מאיר לזמן מועט ומסתלק, ובהסתלקותו מתגלה מוות. ולפי"ז כשמקבלים את התורה פירוש לקבל את התורה באופן שהברק מקושר לשורשו.

כידוע ישנם מצוות שזמנם ביום, וישנם מצוות שזמנם בלילה, והתורה שהיא תורה **אור** לכאורה מצד הסברה החיצונית היה צריך שיהיה זמנה ביום בזמן האור, אך על התורה נאמר וְהָיְתָה בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה (יהושע א ח), ביאור הדבר הוא, שהתורה היא אור לא של האי עלמא ששיך בו אור ושייך בו חושך אלא היא אור בעצם

מציאותה, וזה אור שקדם לכריאה שהוא מאיר בעצם, לכן עסק התורה הוא בין ביום ובין בלילה. ולפי משנ"ת יובן כעת נפלא מדוע התורה נתנה דוקא ביום ולא בלילה, וכן מדוע דוקא בהיות ה**בוקר** ולא בצהריים, מחמת שדוקא בבוקר שמתגלה הברק אז דיקא נתגלה שורש האור שהוא התורה כדי שיהיה בחירה אם הם ידבקו בברק או בשורש האור, אך אם זה היה בלילה ודאי שהם היו בוחרים באור לעומת החושך, ודיקא הברק שהוא נותן אפשרות להתחבר לברק כשלעצמו, הוא זה שמגלה את נקודת הבחירה.

להבין בעומק, במילה **ברק** עצמו גנוז **קב**, ובלשון חז"ל אדם רוצה ב**קב** שלו יותר מט' קבין של חבירו, בהקבלה לדברים שנאמרו, הקב של האדם זה מה שמאיר לו האור של עצמו, והאדם רוצה בשורש של עצמו, כאשר מהט' קבין של חבירו הוא מקבל מהם רק ברק ולא את עצם האור, וזה הכוונה ותן חלקנו בתורתך, דכא"ש ה' האדם עוסק בחלקו בתורה הוא משיג את האור שבתורה, אך כאשר הוא עוסק בחלק של חבירו הוא אינו משיג את עצם האור אלא רק את הברק, ולכן כאשר אדם שומע סברה הוא יכול לומר שזו ה**ברקה**, אך אין הכרח שזה חלקו שלו, כשנופלים למדריגה החיצונית של הברק מתגלה רק הברק שבברק, אך כשמתחברים לפנמיות הברק שזה מקום חיבור הברק לאור, אז האדם מתחבר לקב שהוא שורש מקור הקדושה והברכה כלשון רבותינו, הוא מצטרף למקור האור, זה נקרא חיבור לברק דתיקון.

וביתר חידוד, כאשר הוא מתחבר לברק הוא מתחבר לדבר שאינו שלו הוא לא עצמי אלא הוא שם לווי, אך מי שמתחבר לנקודת הפנים שבברק, הוא מתחבר לקב שבברק, זה לא רק קרבה, וודאי שזה לא קבר, אדם רוצה בקב שלו כי בפנמיות זה הוא, הוא רוצה את עצמו, וזה הבחירה הפנימית שהתגלתה במת"ת, האם להתחבר לברק ולהגיע מכך לבהמה שהבריקה, או להתחבר לקב העצמי שלו שהוא שורש האור, וזה הבחירה שעומדת בכל שנה ושנה כשחוזר ומאיר האור של מת"ת, האם להתחבר לברק של הד"ת או לאור של הד"ת, וכשזוכים להתחבר לעצם התורה אין את להט החרב המתהפכת, אלא נאָכַל נְסִי לְעֵלָם.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחור-תה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: ברק, בוקר, קרב, קב, רקב, קבר, ברקאי, ברקת, חרב, להט, בא רק, חיים, מוות, אש, לוי, לווי]

שו"ת לאחר השיעור

מאוד, שהשורש של הבחירה זה בעומק האם לעבוד במקום שנק' רא לשמה גמור שלמעלה מן התענוג, והתענוג מגיע באופן דממילא כדברי האגלי טל הידועים בהקדמה, או שהוא בוחר בתענוג, ברגע שהוא בוחר בתענוג אז כל תענוג הוא שוחד שהוא שורש כל הנ' פילות כולם, האדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו, זה מצד הבורא שהוא מטיב, אבל מצד הנברא הוא צריך לעבוד לשמה, כמו שדובר ע"ז פעם בארוכה שיש כאן סוגיא שמ' תהפכת, בפשטות בדברי המסילת ישרים שכתב האדם לא נברא אלא להתענג על ה', אז האדם מעמיד את כל התכלית להתענג, לא! זה בדיוק הבחירה בשלא לשמה, האדם לא נברא אלא להתענג זה

שורש הבחירה בעסק התורה בין לשמה ללא לשמה

שאלה היכן מתגלה עיקר הבחירה אם האדם רוצה להתענג בברק של התורה או בעצם של התורה.

תשובה ראשית כל, מה שנאמר בשיעור שזה הבחירה, אין הכוונה שזה העיקר של כל הבחירה, בשיעור נאמר הגדרה בחירה ביחס לסוגית הברק, [זה חכמה שצריך להבין כל פעם כשנאמר נקודה], העמדנו כמובן שיש כאן סוגיא של בחירה גמורה במציאות של ברק, והשורש של הבחירה זה מה שאתם התחלתם לומר שזה נכון

תשובה ההגדרה בזה קצת יותר דקה במה שאתם שואלים עכ"שיו כי ברק כמו שהזכרנו הוא מסתלק כרגע קט, כשנותנים לאדם לטעום אנחנו רואים את זה מברשי אחזה שפעמים רבות מאוד, בדוגמה של ליל פסח זה לא מסתלק אחרי רגע קט, בדוגמה היסור דית של בעל תשובה שמאירים לו הארה על דרך כלל זה לא יהיה לרגע קט, לפעמים זה מאיר אפילו תקופות ארוכות, לפעמים זה ימים, לפעמים זה שבועות או חדשים, ויש כאלה שזה גם שנים ואחרי שנים הדבר מסתלק לגמרי, אז השורש שלו הוא בברק אבל ההגדרה הדקה יותר במה ששאלתם, הגדרנו הרי שכל מציאות הברק צריך להיות מצורף לאור, השאלה כמה הוא מצורף לאור, ככל שהוא רחוק מהאור אז הוא מאיר לרגע קט והוא מסתלק, ככל שהוא מצורף יותר לאור אז זמן הימשכותו הוא יותר ארוך, אבל הוא נשאר ברק שמסתלק, משא"כ במדרגה הגבוהה שהזכרנו זה נקרא אבן הברקת שהברק שבו הופך להיות מציאות קבועה אפילו בדומם.

עינין העיר בני ברק

שאלה העיר בני ברק האם זה מלשון שהם בנים של הברק, או שזה רק השתלשלות של הברק.

תשובה יש מצד התיקון ויש מצד הקלקול, הוזכר פעמים הרבה בני ברק מצד הקלקול זה גימטריא של **השטן** [463] שזה מקום נפילתו, זה הידיבקות בברק המוחלט לולא שום חיבור למציאות של אור שזה כל הפיתוי של היצר הרע, היצה"ר מאיר כביכול לאדם ומפתה אותו בדברים, והוא משתמש בברק שמנותק לגמרי ממצאות האור, ושורש של התיקון של ב"ב זה שבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק כלומר מאיר שהברק הזה יכול לעורר את הנקודה הנעלמת, תכלית של הטובה שנמצאת במקום הרע ועל ידי כן לתקנה, זה כהגדרה הכוללת, כלומר אין לרע אחיזה בברק עצמו, אבל מכוח הבני ברק זה בני בניו בדייקא של המן שלמדו תורה בבני ברק, אז האיר להם הבן של הברק, ומכח כך הם חזרו והתעלו בחזרה לשורשם.

תענוג בלימוד התורה ביחס ללשמה

שאלה לכאורה חיפוש חלקו של האדם בתורה נעשה ע"י חיפוש התענוג, ולכאורה התענוג זה השלא לשמה שבלמוד.

תשובה החיפוש יכול להיות בשני דברים, מה שהגדרתם שהחיי פוש הוא על ידי התענוג זה לא ההגדרה אמיתית של החיפוש, ההגדרה האמיתית של החיפוש זה שהאדם מחפש את האמת של הדברי תורה, כשהוא מחפש את האמת של הדברי תורה הוא ימצא אותה, כשאנחנו משתמשים כסדר להשתמש בתענוג בשביל למצוא את חלקו בתורה, אז מצד לשון חז"ל הידוע לעולם יעסוק אדם בתור רה ומצוות שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, אז מתוך השלא לשמה, כלומר מתוך התענוג הוא יגיע להשיג את חלקו שהוא מקום הלשמה שלו, אבל ההגדרה ודאי ברורה כמו שאומר הגר"א שצריך לכוון ללשמה גם בשעה שהוא עוסק בשלא לשמה, אז אם אדם מחפש רק את התענוג הוא לא יגיע, הוא יפול, משם שורש כל הנפילות, ואם הוא יגיע זה יהיה עלמא דדמיון, כלומר הוא יחזיק בזה מעמד כלומר לא יהיה לו כל כך נפילות, אבל יכול להיות שהוא כל כך נדבק לתענוג והוא הצליח כמו אדם בעל תאוה שמצליח בתאוותיו. אבל להגדיר שהחיפוש הראוי שהוא מחפש את מקום התענוג באופן מוחלט זה לא, האם להשתמש בתענוג

מדין הבורא שהוא מטיב לבריותיו, האדם מצדו צריך לעבוד בלי תענוג אדם לעמל יולד, רק כמובן שאם הוא יעבוד נכון אז הוא יקבל את המתנה מהבורא יגעת ומצאת, הוא יקבל תענוג, כדוגמה בעלמא עשה דברים לשם פעלן ודבר בהן לשמן וסוף הכבוד לבוא כלשון הגמ' בנדרים, כלומר אפילו אם יגיע נקודה שיש בו תענוג, לא לשם יכוון, אבל אם הוא בא באופן דממילא אין שום בעיה וזה לכתחילה גמור כי זה רצון הבורא שיהיה תענוג, ויתר על כן התענוג נוג מחבר, ויש לעבוד לקבל תענוג על מנת להתחבר ע"י התענוג, ולא על מנת לקבל את עצם התענוג. אבל בכוונת האדם שורש הבחירה הוא האם הוא עובד לשמה או שלא לשמה, זה ההגדרה של שורש הבחירה, כשהזכרנו את הברק זה מדרגה יותר נמוכה, וודאי שהיא מונחת בשורש.

קב ביחס לקו

שאלה האם הקב הפרטי של האדם שורשו בקו.

תשובה כמובן שיש שורש בעומק בין קו בו' לקב בב' זה משורש שכל אור אין סוף נמשך מהקב אחד, והקב אחד הוא נקרא קו פרטי.

המשך שאלה האם נצרך שהקו יצא מהכח לפועל בכדי להשפיע לנבראים, וכמ"ש בספר העיקרים שהאור מאיר כעין מראה המלור טשת, והאם נצרך אור אחד כללי או כמה אורות יחד.

תשובה שורש הקו הוא אחד והתכלית הוא להאיר את הקו מלמע"ל למטה עד סוף כל המדרגות כולם, עכשיו כמו שאומר הרב הקו לא מאיר עדיין בשלימותו והשורש של הדבר שהוא נעשה ג' קוין, ויתר על כן גם זה לא מאיר באופן דתיקון השלם למטה, השבירה והתיקון וכל סדר הדברים, אבל באחרית הימים בסוד משיח בן דן לישועתך קויתי ה' שזה סוד התקוה הגמורה אז מאיר הקו מתא לעילא בשלימותו מכח התקוה, ומאיר הקו מלעילא לתתא בסוד ההמשכה והיא ממשיכה את כל השפע עד למטה, אבל זה לעתיד לבוא, האם לשם התכלית?, כן, האם זה מדרגת עלמא דידן?, אומר הרב שלא.

היחס בין ברק לניצוץ

שאלה מה היחס בין ברק לניצוץ.

תשובה אתה יכול לראות את זה בפועל, כשאתה רואה ניצוץ אתה רואה ניצוץ אחד, כשאתה רואה ברק אתה רואה אור רחב, אולם גם הרחב הוא לזמן מועט והוא מסתלק, ומראה כמראה הבזק, הראשונים אומרים שהשורש למילה **בזק** ולמילה **ברק** הם קרובים, בברק השמים מבריקים אתה רואה אור רחב מאד, אבל לאחר רגע קט הוא מסתלק לגמרי, זה הבדל יסודי בין הניצוץ לברק, בסדר המדרגות מתא לעילא אז זה ניצוץ ברק ואור, בדקות אפשר לחלק יותר, רק ביחס שדנתם עכשיו שרפ"ח ניצוצות נפלו בדברי הרב זה לא רפ"ח ברקים, הניצוץ הוא התפרטות גמורה, האור הוא אור גמור שלם, הברק הוא קרוב לאור אך הוא לא קביעא וקיימא ומסתלק מיד כמו שהוזכר קודם.

השגה שמסתלקת ביחס לברק

שאלה מה שמבואר בדברי רבותינו שנותנים לאדם לטעום מדרגה ואז לוקחים ממנו כמו בליל הסדר וכמו יציאת מצרים האם זה מדרגת הברק.

את הברק רק שהם סבורים שהברק הוא נקודת האמת, ומכאן כל הטעויות שקורה כסדר.

המשך שאלה האם זה הסימן לדעת אם זה משם אם זה קביעא וקיימא או זה מסתלק?

תשובה זה לא סימן מובהק, כמובן שזה סימן מסויים, גם דבר טוב יכול להסתלק, וגם דבר שהוא לא טוב יכול להמשיך יותר זמן, זה לא סימן מובהק, בתוספת לכמה סימנים זה יכול להיות, אבל זה לא סימן מובהק לעצמו.

המשך שאלה כיצד א"כ ידע האדם אם הוא נמשך לברק או לאור.

תשובה שיחפש אמת, אנחנו חוזרים על כך כל הזמן, זה הלשמה, לחפש אמת, מי שמחפש תענוג בעבודת ה' אם הוא מחפש תענוג שיהיה דבר שיערב לו על מנת שלא יהיה לו קשה ועל מנת שזה יתן לו חשק זה חלק נכון, וכן על מנת שזה יברר לו לאט לאט את חלקו גם את זה צריך, אבל מי שנקודת האמת שלו לא חזקה כמו שאומר הבעש"ט הידוע שוחקים ממנו למעלה, צריך להבין שיכול להיות אדם שיש לו עליית נשמה אבל למעשה הוא לא מחפש אמת, זה משפט מאד מאוד אמיתי והוא מאוד חד.

בירור ע"י אמת או חיבור

שאלה מה עיקר הבירור, האם לחפש את האמת ואת החיבור או רק אחד מהם.

תשובה זה שאלה נכונה מאוד הבסיס חייב להיות שיש מציאות של אמת, אבל מצד שני האמת לא אומרת שהוא מיד מתחבר, וביתר הרחבה, יש הבחנה שזו האמת שהוא רואה אבל עדיין הוא לא משיג אותה, מדבר שקר תרחק הוא רואה את השקר והוא מתרחק ממנו, אבל הוא רואה את האמת והוא גם לא נמצא בתוכה, יכול להיות שהוא לא מתחבר אליה מחמת שהוא עדיין לא הגיע אליה, אבל הוא רואה שזו האמת, לא מוכרח שאם זו האמת שהוא מיד יהיה מחובר אליו, ודאי שזו תכלית כל העבודה כולה, ככל שהאדם נמצא בתוך האמת הוא כמובן מחובר אליה, רק לפעמים האדם רואה את האמת מרחוק, "וירא את ההר מרחוק", הוא רואה את האמת אבל הוא לא שם, אז הוא עדיין לא מחובר, הוא משתוקק והוא רוצה והוא מבקש, אולם זה לא מוכרח אבל שאם יש אמת שהוא מחובר אליה, אפילו אם הוא מבקש אמת הוא עמל להשיג אותה, כרגע הוא עוד לא זכה להיות מחובר אליה.

כחלק גדול של כלי?, התשובה המוחלטת היא כן. אדם שלא מחפש בכל מקום של תענוג את נקודת האמת, זה אנשים שמתעקמים בדרך כלל בכל מיני חשבונות והברקות שיש להם בחשבון הסדר גיא, החיפוש צריך להיות כמובן גם על ידי התענוג, ברור ברור כן! בזה אתם צודקים בודאי, אבל לא להעמיד את כל ההגדרה כחיפוש תענוג שזה שורש הנפילות שלא עומדים על דעתם שחסר כאן את נקודת הלשמה.

לימוד מה שלבו חפץ ביחס ללשמה

שאלה מה שכתוב שאדם ילמד במקום שלבו חפץ האם זה שלא לשמה או שזה שלב טבעי שהוא מרגיש לאן נשמתו נמשכת.

תשובה כמובן שזה יכול להיות מצד השלא לשמה אבל הוא גם יכול לחפש את נקודות הלשמה, מצד השלא לשמה אז הוא מחפש תענוג, מצד הלשמה הוא חש ששם נקודת החיבור העצמי שלו לא ביחס של התענוג, שניהם יכולים להיות, דרך אגב מה שנאמר שמה לשון הגמ' בגירסא לפנינו זה ממקום שליבו חפץ, יש גירסא סאות בראשונים שכתוב במקום שלבו חפץ, והביאור מהו ממקום שליבו חפץ, כמו שמבאר שם רש"י שכאשר הוא לומד מרבו, שלא יחליף לו רבו מסכת ממסכת למסכת אלא ילמד לפי צורכו של התלמיד, וזה נאמר דווקא כשהוא לומד מרבו לפי דברי רש"י, וזה נקרא "ממקום" כלומר מהמקום שממנו הוא יונק, וכמו שהוא יונק ממקורו שבמשל זה הרב, בעומק הוא יונק מהמקור שלו עצמו, זה נקרא לומד ממקום שליבו חפץ כלומר משורשו, אם כתוב במקום אז הגירסא היא שונה, לפי"ז המהלך היא אחרת כמ"נ.

הארה מצדיק מתי זה ברק ומתי זה אור ודרך הבדיקה לכך

שאלה כאשר אדם מקבל השפעה מצדיק, האם הוא מקבל אור או רק ברקים.

תשובה התשובה יכולה להיות כך והיא יכולה להיות כך, רק צריך לדעת כמובן שרוב בני אדם שלא מחפשים אמת והם מתלויים לכל מיני צדיקים, הם מקבלים ברק, וזה אסף רוח כמעט, מי שמתבטל באמת בביטול עצמי לצדיק ויש לו התקשרות עמוקה בשורש שו בודאי שהוא יכול להשיג אור, אבל כל התופעה שקיימת והיא רחבה מאוד של כל מיני קשרים לצדיקים, תשעים ותשע פסיק תשע שלהם הוא ברק, ולכן בסביבותם נמצא המון המון שקר, והסיבה כי אנשים מחפשים את הברק ולא את האמת שנמצאת בתוכו, אנחנו לא מדברים על פלוני או אלמוני, זה סדר ברייתו של עולם שרובו רע ומיעוטו טוב, הם מחפשים את הברק ומוציאים